Γεννημένος από Κορσικανό πατέρα και Γενοβέζα πατέρα, μεγαλωμένος στο Μονπελιέ, ο πολυσήμαντος Γάλλος συγγραφέας, φιλόσοφος Paul Valéry άφησε σπουδαίο και πλούσιο έργο. Σε καμιά περίπτωση δεν θεωρώ τον εαυτό μου γνώ στη έστω και λίγο από το ογκώ δες του πνευματικού κληροδοτήματος του, πλην όμως αφήστε με να βολευτώ με κάποιους αφορισμούς του.

Κάνω τούτη, την, εν πρώ τοις, αταίριαστη εισαγωγή, καθώ ς μια ρήση του Γάλλου ήρθε απρόσκλητη κάποια στιγμή αρχές του καλοκαιριού και παραμένει εκεί περίεργα αμετακίνητη: ***«Οι αισιόδοξοι γράφουν άσχημα».*** **Θα μπορούσα να προσθέσω μερικές άλλες δραστηριότητες που κάνουν άσχημα οι αισιόδοξοι, ενοχλητικές ως επί το πλείστον, κυρίως διότι ζούμε μια βαθιά απαισιόδοξη εποχή.**

Προσπαθώντας να συλλέξω στάλες αισιοδοξίας πάντως, ανέβηκα στη σέλα της cross runner και διέτρεξα μερικές εκατοντάδες χιλιομέτρων, όχι με την ίδια ποικιλία παρελθόντων ετών, ίσως όχι με το ίδιο κέφι ή καλύτερα με την ίδια ανεμελιά.

Ούτως ή άλλως όμως, κάθε χρόνος που προστίθεται, στις ζωές των (συνειδητών) ανθρώπων, νομοτελειακά τους αφαιρεί ίση ποσότητα ανεμελιάς. Ας μην ερωτηθώ σε τι μονάδες μετριέται η αισιοδοξία και πως διαμορφώνεται η ισοτιμία της ως προς τον χρόνο. Η θεωρία είναι ακόμα υπό ...σύλληψη.
Τέλος πάντων η αισιοδοξία μπορεί να μην περίσσευε, αλλά η προσμονή για το φως της ανατολής, τις ανταύγειες της δύσης και ασφαλώς η επιδίωξη της γοητείας των άδειων δρόμων, παράμενε απαράλλαχτη. Ούτως ειπείν, ξαναγνωριστήκαμε με την cross runner, περίπου 27 μήνες μετά την πρώτη μας, σύντομη, γνωριμία. Δεν ήταν δύσκολο να θυμηθώ ότι είχε λειτουργήσει ως παυσίπονο.
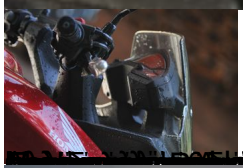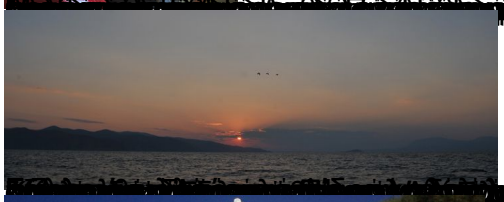
Οφείλω επίσης να ομολογήσω ότι κάπως έτσι συνέχισε να λειτουργεί και στην τελευταία, σαφώς μεγαλύτερη, σε χρονική διάρκεια, σχέση μας.